

Thema: 'Pokeren met m'n matties van de kerk...'

Hallo Piet,

Laatst vroeg ik de klas wie er naar de kerk gaat. Twee vingers omhoog in een klas van 31 leerlingen.

"Ik ga elke zondag naar de kerk. Samen met m'n matties (maten in straattaal) ga ik lekker pokeren in een zaaltje ver weg van de dienst" "Toch niet om geld mag ik hopen" zei ik. "nou soms om dubbeltjes. Ik heb zo laatst nog een grote zak chips bij elkaar gespeeld"

Voor mij schokkende info. Geloofsoopvoeding is een regelmatig terugkerend onderwerp in gesprekken met zussen en broers en ouders. Er is veel veranderd en er is bij onze generatie een zekere gelatenheid ontstaan, vind ik, rond onze successen om de kinderen mee te krijgen in ons enthousiasme voor geloof en gemeente.

In de godsdienstlessen op school merk ik ook aan den lijve hoe lastig het is om verstaanbare taal te spreken over dat wat voor mij van groot gewicht is in mijn leven. Het hele concept van gemeenschap en samen ergens voor staan of in willen geloven, lijkt bij deze generatie zo ver weg. Je bent ergens bij voor de fun en niet met het oog op verplichting.

Toch zijn zaken als troost en vrienden willen zijn geen versleten begrippen, maar ze komen in seculiere vormen aan de oppervlakte. Zo hield ik een dagopening over de troostende werking van Muziek. We kwamen op **'Muziek waar je kippenvel van krijgt'** . Ik liet een videofragment zien van het concert van Paul Simon in Zuid Afrika. Het Album 'Graceland' is er aan ontleend. Prachtige beelden van dansende witte en zwarte mensen met elkaar in een stadion vol ritme en geluid. Amerika had Paul Simon verboden er heen te gaan, vanwege een opgelegde boycot dat de apartheid de wereld uit moest helpen. Hij negeerde het verbod en bereikte veel. Daarop kwam een jongen uit de klas met het verzoek om ook een nummer te mogen horen waar hij kippenvel van kreeg. Het bleek te gaan om een nummer van de **Dire Straits**. Bij de tweede regel was hij al in tranen en een seconde later was hij bedolven onder een berg van armen en benen in de klas. Allemaal een grote knuffel voor deze jongen die met deze muziek weer was teruggezet in de crematieplechtigheid van z'n vader kort daarvoor.

Geloof en geloofsrealiteit communiceren anders dan toen ik m'n eindscripctie praktische theologie schreef. Het werkstuk heet: *'horen, zien, belijden'* en breekt een lans voor geloofsoverdracht in de gemeente door jongeren meer mee te nemen in hun eigen realiteit en recht te doen aan hun behoefte aan betrokkenheid en betrouwbaarheid van hen die in de bediening van geloofsoverdracht staan. Van ongeloofwaardigheid haken jongeren af, want gezag en heiligheid zijn zwaar gedevalueerde begrippen. Dat was in 1987. Het is er sinds die tijd niet echt beter op geworden, om een understatement te gebruiken. Ik waag het te betwijfelen of de belangstelling van jongeren voor een Gelredome-achtige inrichting van de dienst ze tot doorleefd geloof wekt. Teveel gesprekken over afhakende twintigers en

dertigers die afgeknapt zijn op de te geringe integriteit van de oudsten in de gemeente of de groep bevestigen mijn vermoeden.

Maar hoe dan wel, of moeten we willen leven met de aanname dat deze generatie niet meer meegaat in de oude structuren en inhoud van kerk en gemeente-zijn?

Ben benieuwd naar je reactie,

Bert

Beste Bert,

Mijn reactie komt nog...
Even geduld...

Hartelijke groet,

Piet